

хубость исущава въ градинѣ-тѣ полезны-ты украшенія на плодоносны-ты овошкы, тѣй и пріятна-тата нѣжность, счастливѣ-тѣ тѣмъ лѣгкость на живый и естественый духъ, коя-то е станала само-то украшеніе на младость-тѣ пи, изгонва силѣ-тѣ и твърдинѣ-тѣ на единъ дълбокъ и трудолюбивъ природенъ духъ; и тѣй на добрыя умъ най-опасно и най-смъртоносно нѣчто е онова что чловѣци-ти почитать на свѣта имя-то на добрый умъ.

Ные пожъртвуваме сичкы-ты дни на ласкательныя тойзи Идолъ чрезъ обще занятіе на едно горделиво незнаяніе. И сякаме че ще ся приемѣмъ за плодородіе-то на нашія природенъ духъ, ако ся унижимъ до толкова что-то да пожънемъ за него единъ чуждѣ земѣ. Ные оставяме оце и не ся грыжимъ за обработяніе-то на наше-то добро, и тѣй чрѣзъ небрѣженіе на земледѣльца, кой-то ся оставя на природно-то плодородіе, най-плодоносна-та земя не произвужда друго само тръніе.

Това поведеніе нѣка е далечъ отъ поведеніе-то на голѣмы-ты чловѣцы, на кои-то славно-то имя сякашъ да е станало нмя на само-то краснорѣчіе.

Тѣй знаѣтъ че най-добрый умъ за да ся образува, има потрѣбѣ отъ единъ постояннѣ работа, и прилѣжно образуваніе; че голѣмы-ты природны дарованія, кога-то сѣ владены и оставены на самы-сѣбе, лѣсно ставать голѣмы погрѣшкы, и че всяко едно нѣчто что небе-то е направило да ся роди най-прѣвѣходно, разваля ся, ако въспытаіе-то, кате една втора майка, не заварди дълго-